

[Poul Hansen (Kalundborg).]

ønsker skattefradragreglen bevaret — at vi stadig må spørge: Hvad er venstres politik? Når man finder de gennemførte økonomiske foranstaltninger så utilstrækkelige, som man giver udtryk for, hvad vil man da føje til? Er det nye skatter, som vi så det under den tidligere regering? Er det kreditstramning, eller hvad er det? Hvad vil man på boligområdet? Er det meningen, at statens støtte helt skal falde væk, og at lejen i gamle lejligheder skal stige tilsvarende — alene til fordel for grundejerne? Til fordel for hvilke skatteydere vil man gennemføre en skattereform? Og endelig: Hvad mener man konkret med en udgiftsreform?

Når man tager de besparelser, som den nuværende regering foretager, i betragtning og husker, hvorledes det i sin tid — under det ærede medlem hr. Erik Eriksens regering — gik med spareudvalgets og forøvrigt også med det ærede medlem hr. Jensen-Brobys spareindsats, så må man nok spørge: Hvor vil venstre yderligere spare? Hvilke formål skal det gå ud over? Hvilke borgere skal stilles ringere med hensyn til ydelser fra det offentlige? Er det et nedskæringsfelttog, man vil?

Jeg nævnte det ærede medlem hr. Jensen-Brobys sparebestræbelser. Lad mig minde om, hvor afvisende medlemmerne af den borgerlige regering var overfor disse bestræbelser. Spareudvalgets indsats resulterede i jeg tror 26 mill. kr. besparelser — og dette beløb er endda senere, har jeg forstået, for størstedelen sivet igennem igen. Alle disse forhold gør det nødvendigt, at vi kræver ren besked om den politik, som man ønsker ført.

Inden jeg forlader det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale i Odense, må jeg stille et spørgsmål, som jeg — foruden de andre spørgsmål — gerne ønsker et svar på. Det ærede medlem siger med henblik på handelsforhandlingerne med Sovjetunionen, at den højtærede udenrigsminister og den højtærede arbejds- og økonomiminister — jeg nævner udtrykkelig begge ministre — har udvist en fantastisk utålmodighed. Jeg har senere set en udtalelse fra den højtærede statsminister om, at regeringens dispositioner i denne sag blev tiltrådt af repræsentanter for de store erhvervsorganisationer og af

repræsentanter for de demokratiske partier, herunder det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen som repræsentant for partiet venstre. Jeg vil foreløbig blot spørge det ærede medlem hr. Erik Eriksen, om denne oplysning fra statsministeren da ikke er korrekt?

På et enkelt punkt er de besparelser, der bliver en følge af septemberaftalerne, kritiseret voldsomt, nemlig besparelserne på forsvarsbudgettet, og her gælder forøvrigt kritikken ikke alene disse besparelser, men også de dispositioner vedrørende tjenestetiden, som blev truffet på et tidligere tidspunkt.

Hvad nu de seneste besparelser angår, har jeg bemærket mig, at der dog er en væsentlig forskel i holdningen fra konservativ og fra venstres side. Medens det ærede medlem hr. Aksel Møller og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft straks gik voldsomt i rette med regeringen, omtalte det ærede medlem hr. Erik Eriksen slet ikke dette punkt i sin første kommentar til regeringens aftale med de radikale, og jeg tør vel sige, at det ærede medlems udtalelser i Odense om dette punkt var noget slørede. Studerer man nøje udtalelsen fra venstres landsmøde i Odense, får man også det indtryk, at det ikke så meget er selve besparelserne, der er forkerte, som den omstændighed, at der ikke blev forhandlet med venstre og konservative derom — netop de to partier, som havde opnået at forhandle! Jeg har også set, at medens de konservative aviser i deres kritik har bevæget sig i de hysteriske luftlag — „Nationaltidende“ drev det endog så barnlig vidt som til at tale om „uhæderlighed og skamløshed“ — har adskillige venstreblade taget betydeligt roligere på sagen; „Vestkysten“ mente i første omgang endda nærmest, at de radikale intet havde opnået af betydning. Jeg nævner disse ting, fordi denne forskellige holdning jo ikke kan være uden interesse for os.

Om selve sagen vil jeg kun kort sige, idet jeg forudsætter, at den højtærede forsvarsminister senere under denne debat vil give en nærmere redegørelse, at det er vanskeligt at afvise den betragtning, at også forsvarsudgifterne må drages ind i overvejelserne, når der skal tilvejebringes et større overskud ved besparelser — og særlig da, når venstre